

Báu vật vô giá của con người là gì?

Mỗi người chúng ta đều có một khối bảo vật vô giá, nếu sử dụng tốt, nó có thể khiến thiên hạ an định và bản thân bình an...

Trong “Long Môn Tử ngưng đạo kí” của Tống Liêm – nhà chính trị, nhà sử học, nhà văn, nho sĩ, đại thần cuối thời Nguyên đầu thời Minh có ghi chép lại một câu chuyện như sau:

Thời xưa, ở đất Tây Vực có một thương nhân họ Hồ mang một khối bảo ngọc đem bán. Khối bảo ngọc ấy có màu hồng thuần khiết, giống như màu hồng của hoa anh đào, dài mười phân, có giá hơn mười vạn đồng.

Long Môn Tử hỏi thương nhân họ Hồ: *“Bảo ngọc này có thể chống lại đói khát không?”*

Người họ Hồ nói: *“Không thể!”*

“Bảo ngọc này có thể chữa khỏi bệnh tật không?”

“Không thể!”

“Vậy bảo ngọc này có thể xua đuổi ôn dịch không?”

“Cũng không thể!”

“Bảo ngọc này có thể dạy con cái hiếu thảo với cha mẹ, anh em thuận hòa với nhau không?”

“Không thể!”

Long Môn Tử lại hỏi: *“Đã vô dụng như vậy thì rốt cuộc vì sao mà giá của nó lại cao hơn cả mười vạn đây?”*

Thương nhân họ Hồ đáp: *“Bởi vì nó được xuất sinh ở một nơi xa xôi nguy hiểm, phải trải qua muôn phần gian nan mới kiếm được. Cho nên, nó mới vô giá.”*

Long Môn Tử cười cười bỏ đi rồi nói với đệ tử của mình là Trịnh Uyên: *“Cổ nhân có câu nói như thế này: Vàng tuy là vật quý nhưng người sống mà ăn vào thì sẽ chết, bụi vàng rơi vào mắt, mắt sẽ mù.”*

*Đã lâu như vậy rồi, bảo vật đối với bản thân ta là không có gì quan trọng. Trên người ta có một khối bảo vật trân quý nhất, giá trị của nó không phải chỉ là mười vạn đấu. Bảo vật này, nước không thể làm ướt, lửa không thể thiêu cháy, gió không thể thổi đi, ánh mặt trời không thể sấy khô. Tên của nó chính là **“lương tâm”**.*

*Dùng tốt lương tâm thì thiên hạ an định, thủ vững lương tâm thì thân thể được bình an. Cho nên **“lương tâm”** mới là bảo vật vô giá.”*

Ngập ngừng một lát, Long Môn Tử lại nói: *“Nhưng mà...có người lại không biết ngày đêm đi bảo hộ nó mà đem địa vị, tiền tài, mỹ nữ, châu báu coi là việc quan trọng duy nhất rồi liều mình theo đuổi. Đây chẳng phải chính là **“bỏ gần mà tìm cầu xa”**, **“bỏ quý mà tìm cầu rẻ mạt”** sao?”*

“Có một số người chính là đã đánh mất đi Lương Tâm của mình, làm mất đi bảo vật vô giá của mình rồi!..”

Theo Đại Kỷ Nguyên tiếng Trung

Gửi Lên: Lê-Thụy-Chi

Ngày 23/12/2016

www.vietnamvanhien.net

“Phúc Đức Tại Phụ mẫu

Lộc Thọ Tại Nhân Tâm”